

BULLAR, BANAN, SOBRIL

Skriven av

Sara Rumar

Havet och Himlen AB
Burspråksvägen 6
121 47 JOHANNESHÖV

+46 73 656 07 03
sara@havetochhimlen.se
havetochhimlen.se

INT. LUNCHRESTAURANG - DAG

En kvinna sitter med sina arbetskollegor vid ett bord, de pratar och skrattar i munnen på varandra. Plötsligt ringer telefonen. Kvinnan ser på displayen, leendet svalnar.

DOTTER

Hej mamma, du, jag sitter lite illa till här, kan jag ringa upp--

MAMMA

Pappa har åkt in igen.

DOTTER

Jaha ... oj.

MAMMA

Jag tror det här är slutet faktiskt. Nu orkar han inte mer.

DOTTER

Okej?

MAMMA

Ja ... pyjamasen var alldeles blöt. Katetern måste ha läckt. Och han kunde inte prata normalt. Han liksom bara *bebebebe*.

DOTTER

Åh nej. Vad jobbigt mamma.

MAMMA

Han kände inte ens igen mig. Kan du tänka dig? Va?

DOTTER

Ja. Okej. Fan.

MAMMA

Och inte har sjukhuset ringt. Jag sitter bara här och vet ingenting. Ingenting vet jag.

DOTTER

De ringer säkert snart mamma.

MAMMA

Snart? Vadå snart? De ska ringa nu!

DOTTER

De ringer snart.

Mamman drar en lång, djup suck.

DOTTER (CONT'D)

Ta en banan så länge. Du måste äta.

MAMMA

Skulle jag ta en banan nu? När han ligger alldeles ensam? Eller död?

DOTTER

Han är inte död.

MAMMA

Vad vet du om det?

DOTTER

Då skulle de ha hört av sig.

MAMMA

Kanske.

DOTTER

Ta bananen nu, så hörs vi sen.

MAMMA

Men jag vågar inte äta ensam.

DOTTER

Du kan inte sluta äta bara för att pappa är på sjukhus i några dar.

MAMMA

Kan du inte komma hit då? Jag kan ta fram bullar ur frysen.

DOTTER

Jag måste jobba mamma. Ta en banan nu, så kan jag kanske komma sen.

MAMMA

Tänk om jag sätter den i halsen?

DOTTER

Mosa den då.

MAMMA

Pfff ... mosa. Som jag vore ett litet barn. Va? Jag är inget barn.

DOTTER

Mamma ... sluta nu.

MAMMA

Jag kan inte ens mosa. Mina händer ha blivit så svaga. Om du var här skulle du se hur jag darrar.

DOTTER

Så vad kan du äta då?

MAMMA

Jag tar en kopp silverte bara. Min mage klarar inte mer, känns som jag ska kräkas hela tiden.

DOTTER

Okej men ... ta en Sobril om du behöver.

MAMMA

Jag blir så snurrig av dem.

DOTTER

Fast du blir lugn i alla fall.

MAMMA

Fast jag kan knappt gå. Golvet känns som skumgummi. Det är obehagligt.

DOTTER

Nej, då vet jag inte faktiskt. Du får väl lägga dig och vila lite.

MAMMA

Mmm.

DOTTER

Mamma, jag måste verkligen sluta nu. Jag ringer dig--

MAMMA

Jobb jobb jobb jobb jobb jobb ...

DOTTER

Vad ska jag göra då? Sluta jobba?

MAMMA

Nej nej nej, klart du måste jobba. Såklart. Det är bara så ensamt att sitta här och ... vänta.

DOTTER

Jag kan ringa sjukhuset sen om de inte hör av sig snart.

MAMMA

Tack gumman ... du ... jag tar fram bullarna ändå. Det är extra mycket smör på dem, som du älskar. Va?